

Медичні підрозділи надають першу медичну та лікарську допомогу ураженим і готують їх до евакуації в лікувальні заклади.

Література:

1. Пожежна тактика. Практикум. Друге видання. – Кам'янець-Подільський: ПП «Медобори-2006», 2013. Пархоменко Р.В., Болібрух Б.В., Чалий Д.О
2. Гражданская оборона /под ред. В.И. Завьялова.- М: Медицина, 1989.
3. <http://readbookz.com/books/197.html>

Панченко А. С.

Студентка 4 курсу

факультету Міжнародних економічних відносин ХНЕУ ім. С. Кузнеця

Науковий керівник – к.геог.н., завідувач кафедри природоохоронних

технологій, екології та БЖД ХНЕУ ім. С. Кузнеця Ю. В. Буц

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ ЖІНОК

Перші акти в галузі трудового законодавства в світі були направлені на охорону праці та обмеження робочого часу. Охорона праці працівників і нині є найважливішою соціальною проблемою в кожній державі.

В нашій країні проблеми охорони праці після розпаду СРСР і появи приватної власності на майно організацій значно загострилися, оскільки приватний підприємець прагне не витратити свій прибуток на охорону праці та оновлення старого зношеного обладнання, із-за якого часті нещасні випадки на виробництві. Стаття 43 Конституції України, закріплюючи право громадян на працю, одночасно встановлює, що дане право повинно здійснюватися в умовах, що відповідають вимогам безпеки та гігієни. 14 жовтня 1992 р. в Україні був прийнятий Закон «Про охорону праці»,

визначив основні положення щодо реалізації конституційного права громадян на охорону їх життя і здоров'я в процесі трудової діяльності. [2]

Конституція України (ст. 24) на вищому законодавчому рівні закріпила рівність прав жінок і чоловіків. Разом з тим, трудове законодавство, враховуючи фізіологічні особливості організму жінки, інтереси охорони материнства і дитинства, встановлює спеціальні норми, що стосуються охорони праці та здоров'я жінок. [1]

У відповідності зі ст. 174 КЗпП та ст. 10 Закону України «Про охорону праці» забороняється застосування праці жінок на важких роботах і на роботах із шкідливими або небезпечними умовами праці, а також на підземних роботах.

У законодавстві про охорону праці приділяється значна увага наданням пільг вагітним жінкам і жінкам, які мають дітей віком до трьох років. Таких жінок забороняється залучати до роботи у нічний час, робіт у вихідні дні, а також направляти у відрядження (ст. 176 КЗпП). Вагітним жінкам, відповідно до медичного висновку, знижують норми виробітку, норми обслуговування, або вони переводяться на іншу роботу, яка є легшою і виключає вплив несприятливих виробничих факторів, із збереженням середнього заробітку за попередньою роботою (ст. 178 КЗпП).

Забороняється відмовляти жінкам у прийнятті на роботу і знижувати їм заробітну плату з мотивів, пов'язаних з вагітністю або наявністю дітей віком до трьох років. Звільняти жінок, які мають дітей віком до трьох (шести) років, з ініціативи власника або уповноваженого ним органу не допускається, крім випадків повної ліквідації підприємства, установи, організації, але з обов'язковим працевлаштуванням (ст. 184 КЗпП). [3]

Особлива охорона праці жінок – встановлюється спеціальними нормами (в доповнення до загальних норм охорони праці) система правових заходів, що забезпечує з урахуванням фізіологічних особливостей жіночого

організму, його материнської функції безпека умов роботи для організму матері (майбутньої матері) і її потомства.

Створення особливої охорони праці жінок – найважливіша соціальна проблема для всіх країн. Ряд міжнародних конвенцій МОП передбачає її створення в кожній країні.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. //Відомості Верховної Ради України.-1996
2. Закон України Про охорону праці від 14.10.1992 № 2694- XII
3. Кодекс законів про працю [Електронний ресурс]. – 1972 – Режим доступу до ресурсу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T269400.html
4. Сивко В.Й. Правові та організаційні основи охорони праці в Україні: Навч. посібник. – К.: Кондор, 2003. – 140 с

Пархомчук О. В., викладач,

Національна академія Національної гвардії України, м. Харків

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ОРГАНІЗАЦІЇ УМОВ ПРАЦІ ВІЙСЬКОВИМИ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ

В умовах проведення бойових дій, зростає навантаження на військових водіїв Національної гвардії України (НГУ). Службово-бойові завдання (СБЗ), що ставляться перед водіями встановлюють нові вимоги до їх фізіологічних можливостей, сумісно з ними зростають і об'єми вантажних перевозок. Разом с тим підвищується небезпека керування військовими транспортними засобами. Підвищення інтенсивності праці водіїв, збільшення тривалості поїздок викликає втому та психологічні перевантаження, внаслідок чого знижується увага, збільшується час реакції, а це сприяє росту числа небезпечних випадків та дорожньо-транспортних подій (ДТП).